

pripadaju korpusu prirodnih znanosti. Eventualno su važna za specijaliste koji se striktno bave Platonovim korpusom.

Ipak se tu Petrić dotiče jednog i danas filozofski relevantnog pitanja u vezi s Platonom koje je važno za razumijevanje Platonova nepisanog učenja. Petrić zauzima jedno malo neočekivano stajalište. Riječ je o Aristotelovu izvještaju da je Platon postavio kao počela prirode *veliko* i *malo* kao materiju, a *Jedno* kao supstanciju. Petrić izlaže Aristotelovo tumačenje i potom deciderano tvrdi da toga u Platonovim knjigama nigdje nema. Kako je gotovo cijeli Platonov korpus sačuvan s velikom se sigurnošću može tvrditi da o tome Platon nigdje nije pisao. Petrić, međutim, spominje i to da Aristotel navodi postojanje Platonovih *nepisanih učenja* koje je izlagao samo u krugu bliskih učenika, a nije ih objavljivao. Oni koji danas zastupaju tezu da je Platon imao neko *nepisano učenje* ponajviše se oslanjaju na to Aristotelovo izvješće o *velikom* i *malom* koje im je krunski svjedok za tezu o *nepisanom Platonovu učenju*. Petrićev je stav, međutim, drugačiji. On je, doduše, pristaša teze da je Platon *imao* tajno učenje koje je izlagao samo u uskom krugu, no nipošto ne prihvaća Aristotelovo izvješće o *velikom* i *malom*. Petrićev stav je sljedeći: U Platonovu korpusu nema nikakvih tragova o učenju o *velikom* i *malom*, niti naznaka da je nešto takvo postojalo u Platonovim tekstovima koji su do nas došli u krnjem obliku. Da je Platon htio nešto o tome reći, on bi to i napisao. S druge strane, moguće je da je Platon nešto o tome poučavao u tajnosti. Ako je tome tako onda je, drži Petrić, Platon to poučavao u vidu *zagonetke* (kao i pitagorovci), a Aristotel je trebao otkriti smisao te *zagonetke*. To Aristotel, međutim, nije učinio, nego je napadao učenje o *velikom* i *malom* kao da se ne radi o tajnom i *zagonetnom* smislu.

Veliki dio teksta te šeste knjige, kako je spomenuto, više može zanimati povjesničare znanosti, nego filozofe, no pri kraju šeste knjige dodaje Petrić zanimljivu opasku o mitu kojim se Platon ponekad u izlaganju služio. Petrić razlikuje dvije vrste Platonovih mitova, jednu gdje uz mit slijedi još i *logos*, obrazloženje, i drugu u kojoj su mit i obrazloženje dani istodobno. Na kraju navodi Petrić Olimpiodorovo tumačenje po kojem Platon, kad hoće utjecati na razum, rabi razloge, kad hoće utjecati na mnije-